

DORU CICA

PSEVDIS MAGHIA

– FALS TRATAT DE MAGIE –

MATERIALE DISPONIBILE PE DVD

CUPRINS

CAPITOLUL 1 CREAȚIONISM VS. NEODARWINISM	3
CAPITOLUL 2 CONECTAREA LA DUMNEZEU	21
CAPITOLUL 3 METODE DE MEDITAȚIE. CARTE DE BUZUNAR	30
CAPITOLUL 4 CU SMERENIE, DESPRE ENERGII	40
Energia lui Metatron	52
Flacăra Argintiu Violetă	54
Energiile entităților divine energia conștiinței	56
hristice. Energia Maicii Domnului.	64
Conectarea la energiile Maicii Domnului	74
Energiile telurice	77
Șamanism	82
Energiile sexuale	87
Energia Kundalini	92
Povești adevărate despre kundalini	
CAPITOLUL 5 SISTEME DE ELEVARE SPIRITUALĂ. TEHNICI DE LUCRU CU ENERGIILE.	105
1. Inforenergetica și radiestezia	106
2. Reiki	129
Reiki Usui	138
Reiki Karuna	140
Reiki Gendai	141
Reiki Shamballa	143
Povești despre Reiki și eeiști	144

3. Arte marțiale asiatice tradiționale	151
4. Imagistică – autocontrol. Silva. Kombat Ki	169
 BIBLIOGRAFIE	 179
 TITLURI DE ACELAȘI AUTOR	 180
 MATERIALE DISPONIBILE PE DVD	 188
 CUPRINS	 189

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CICA, DORU

Pseudis Maghia : fals tratat de magie / Doru Cica.

Ed. reviz.. - Timișoara : Stylished, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9092-06-4

615

133.2

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Pentru comenzi și consultații:

terapiiculumina@gmail.com

www.terapiiculumina.ro

www.facebook.com/doru.cica

CAPITOLUL 1

CREAȚIONISM VS. NEODARWINISM

Mă uit la Discovery Science. Oamenii de știință au descoperit, calculat și anunțat oficial nu numai că Universul a apărut acum aproape 14 miliarde de ani (ultima estimare) din NIMIC, dar mai și lipsește 98% din el. Adică, doar 2% din Energia Creaționistă a *Big Bang*-ului se regăsește sub formă de galaxii (vreo 200 de miliarde „fișate”), sori, planete, asteroizi, comete etc. Restul nu este nici perceptibil, nici măsurabil direct, ci doar demonstrabil prin matematică și mai

ales prin analiza „comportamentală” a Universului cunoscut – un fel de psihanaliză astrală.

Mă tulbură puțin! Timp de o lună, mă duc din nou la „școală”: recitesc mai atent Vedele, Bhagavad Gita, Upanishadele, Popol Vuh, Biblia, intru mai profund în lumea bizară a fizicii cuantice și... Evrika! Totul este deja scris și explicat (nu chiar totul – fizica cuantică mai are încă multe de descoperit). Adică, mai pe șleau, „stă scris” că nașterea Universului, ființarea lui și apoi moartea, dispariția, constituie de fapt un ciclu respirator complet al lui Brahma, Dumnezeu, Tao, Unicul.

Deci, Dumnezeu expiră și creează din emanațiile Lui Universul (sunt teorii bine fondate care vorbesc de Multiversuri, și chiar de Universuri paralele). Această „golire de Sine”, această transmutare, alchimizare durează foarte, foarte mulți ani tereștri (de fapt, habar nu avem câți). În acest timp, de neînțeles rațional de către noi, cei care ne raportăm curgerea vieții la un banal ticăit numit „secundă” (unitatea de măsură omenească), miliarde de galaxii, triliarde de sori, cu milioanele de miliarde de planete se nasc, trăiesc și mor, în cicluri aparent bezmetice, fără sens pentru noi, Homo Sapiens. Undeva, la marginea unei mici galaxii botezată Calea Lactee, ne găsim și noi, nu-i așa, Stăpânii Pământului. Ei bine, dacă raționăm sec, mecanic, modern, suntem „nimic” pe lângă enormitatea întregului 3D. Din nou: ei bine, da și nu!

În toate revelațiile importante ale speciei noastre, în toate artefactele descoperite și analizate apare clar conceptul (care îți pătrunde cu ușurință în sufletul neîntinat de blocaje hiper-raționale): suntem în același timp și „țărână” (carbon și alte minerale care compun scoarța terestră), și foc (hidrogenul din apa care ne compune), și aer (în special N – azotul pe care

îl respirăm), și apă (H_2O – adică oxigen și din nou hidrogen). Dacă amestecăm într-un recipient aceste elemente constitutive ale vieții, constatăm că nu se întâmplă nimic „creaționist”, deci conchidem cu umilință că, pentru a apărea ceva viu este nevoie de al cincilea element, numit în vechime VID, Suflul lui Dumnezeu, Respirația lui Brahma, Sepher, Duhul Sfânt. De vreo 60 de ani știm că manifestarea „computerizată” a celui de al cincilea element se numește, simplu, ADN (acid dezoxiribonucleic). Deja putem fi amibă, furnică, T-Rex, cămilă, cimpanzeu, pitecantrop. Pentru a fi Dumnezei („Eu am zis: «Dumnezei sunteți și toți fi ai Celui Preaînalt», Psalmi, 82.6) mai este nevoie de... Dumnezeu la propriu, sub expresia „scânteiuță divină”, prezentă de la naștere la moarte în fiecare om.

Minunatul nostru ADN este în primul rând o carte de bucate, un rețetar, dacă vreți o Bibliotecă Akashică personală și de grup, care, printr-un fel de revelații moleculare, creează în permanență „meniul zilei”, adică tipurile și felurile de aminoacizi necesari a fi produși în interiorul celulelor noastre. Mecanismul este perfect, continuu și imuabil (cel puțin pentru cei fără păcate grave). Din când în când, reproducerea speciei noastre, a propriului corp fizic – celebra reînnoire celulară completă o dată la 7 ani, se petrece începând cu iubirea de sine a dublei spirale care se divide și determină astfel nașterea unei noi celule.

Celebrul scriitor american Gregg Braden face o analogie tulburătoare între cele 4 elemente de bază ale ADN-ului – adenină, citosină, guanină, timină – și caracterele din ebraica veche care formează numele lui Dumnezeu: YHVH. Cred că are dreptate: ADN-ul reprezintă, cel puțin din punct de vedere științific, medical, *soft*-ul nostru primordial, manifestarea în

Res materie, în 3D, a Suflului Divin, îndrăznesc să spun un *sephir* prin el însuși.

Deci, „s-a dovedit științific” că omul este o mașinărie de produs (și consumat) materie. Perfect adevărat în spațiul fizic, palpabil, 3D. Componenta metafizică însă – Suflul Divin asupra lutului –, creează interfața dintre anatomie și Dumnezeu: conștiința, subconștiința și supraconștiința. Dar, având în vedere că Universul, Cerul o, este guvernat de Legea contrariilor (pentru că așa s-a născut, din lupta infinitezimal-globală a particulelor egale și opuse, numite de noi, în lipsă de altceva mai bun, „materie și antimaterie”), apare automat varianta opusă conectării, interfațării cu Divinitatea, și anume inversul (aparent din toate punctele de vedere) acesteia, fostul adjunct al lui Dumnezeu, căzutul Lucifer. Cine hotărăște ce programe selectează? Tu! În funcție de karma ta, de misiunile personale cu care ai venit la întrupare, de legenda personală (sugestiv, Coelho!) și de liberul tău arbitru.

Povestea primilor oameni o regăsim spusă și răspusă în toate scrierile sau înscrisurile trecutelor civilizații. Narațiunile sunt suspect de asemănătoare, făcându-ne să tragem concluzia:

- a existat o singură variantă originală, tip laborator ceresc, care s-a perpetuat apoi în memoria colectivă, rezultând variantele cunoscute;

- au existat mai multe „laboratoare” pe Terra, cu tehnologii creaționiste asemănătoare, de aceea poveștile sunt similare.

Firul roșu al apariției și dezvoltării omenirii este doar unul:

- prototipurile bărbat-femeie sunt create de un zeu-șef, Dumnezeu (gnosticii îl numesc Demiurg), din materie primă terană, în care a „introdus” scânteiuța, Particulă Divină din El Însuși, fie sub forma sângelui

zeiesc sau a altor fluide de aceeași natură divină, fie sub formă de Suflu, Duh Sfânt;

- zeii adjuncti primesc „*job*”-ul de a veghea și a interveni, atunci când este cazul, în dezvoltarea optimă a oamenilor; ei ne învață noțiunile de bază ale agriculturii, tehnologiilor, utilizării forțelor naturii, a metalelor, a cristalelor, dar periodic fac pe față inginerie genetică și eutanasierii “în masă” a grupurilor de specimene nereușite sau minus-varianțe.

În memoria colectivă ancestrală a omenirii există doar două variante, mai degrabă două etape distincte:

1. Epopeea Facerii, când Zeul suprem, Dumnezeu, Yahveh, Allah ne creează și ne dă Pământul în stăpânire.

2. Protoistoria noastră, când zei și zeișori, foarte asemănători cu noi (uneori atât de antropomorfi încât ne pot lăsa gravide femeile), se ocupă de destinele noastre, hotărându-ne primii regi, controlând clima, plimbându-se de colo-colo cu vehicule tip OZN-uri, gestionându-și domeniile date în primire (sau ocupate prin războaie între ei) din locuri precum Olimpul.

Înțelepții omenirii notează, uneori foarte elaborat, alteori criptic, această poveste globală a Creaționismului și Dezvoltării tip Neodarwinism cu intruziuni extraterestre, în cărți celebre, tulburătoare: *Mahabharata*, *Ramayana*, *Vedele*, *Upanishadele*, *Popol Vuh*, *Bhagavad Gita*, *Tora*, *Biblia*, *Coranul*. Toate, absolut toate, vorbesc despre același lucru: suntem creație divină, adjunctii Creatorului s-au ocupat de noi o lungă perioadă și apoi ne-au lăsat să ne descurcăm singuri. La plecarea lor, am primit seturi de legi divine și reguli pământești, inclusiv un Cod Penal Astral, și promisiunea că vor reveni.

Noi, oamenii, „părăsiți” de zei, am rămas restul istoriei noastre, până în prezent, dependenți, uneori schizoid, de conexiunea pierdută. De ce schizoid? Pentru că, pe de o parte, construim de mii de ani temple și biserici populate cu sacerdoți – medii ai zeilor –, zidurile lor reverberează de rugăciunile noastre care, indiferent de limbă, au aceiași algoritmi de conectare și comunicare, iar pe de altă parte, ne ucidem între noi în războaie interminabile (după modelele originale ale războaielor zeilor din Olimp, răzmerițelor luciferiene, uciderilor egiptene etc.). La începuturi avem motivații strict religioase. Apoi, sub poijghița de Jihad, apare clar, grotesc, pofta de arginți, de dominare, de stăpânire a resurselor. În prezent, nici nu ne mai obosim să cosmetizăm, am găsit un nou tip de „acoperire”, numit democrație și drepturile omului. Odată ieșiți din templu, din biserică, după „vizita” săptămânală (varianta optimistă), dăm Cezarului ce-i al Cezarului și ne vedem liniștiți de încălcarea conștiinței sau inconștientă a cât mai multor paragrafe din Codul Penal Ceresc, fiind convinși că preoții rezolvă chestiunea mântuirii noastre.

Cred din tot sufletul că elevarea spirituală și, în final, mântuirea, reprezintă o problemă strict personală a fiecăruia dintre noi. Cred că lui Iisus Hristos i se spune Mântuitorul nu pentru că ne-a mântuit deja, ci pentru că, pe de o parte, a obținut un Răgaz de timp pentru omenire, și, pe de altă parte (de o importanță vitală), ne-a arătat Calea spre mântuire și ne așteaptă pe fiecare dintre noi „să ne treacă de mână” dincolo. Drumul însă trebuie să-l facem singuri, fiecare pe seama lui, în legea lui, cu erori, cu reveniri, cu suferințe la început, cu încercări grele uneori. Venim și plecăm singuri în fiecare viață, în fiecare întrupare. Teoria reîntrupării? Suntem deja în divergență cu

doctrina creștină, care insistă obsesiv din amvon că avem o singură viață, deci o singură încercare ca drept divin de a accede în Rai sau Iad. Ar fi o irosire de neconceput în Economia Cerească!

Înțelegem, desigur, motivația Conciliului de la Niceea de acum aproape 1700 de ani. Creștinismul era la începuturile sale, populațiile Imperiului Roman erau analfabete în majoritatea lor, religiile oficiale și cvasioficiale erau laxe și se refereau mai mult la viața momentană a oamenilor, la rezolvarea problemelor curente și chiar a patimilor. Austeritatea uneori extremă impusă de noua religie oficială a Imperiului și „bau-bau”-ul unei singure încercări s-au dorit a-i face pe oameni să-și dea silința pentru a-și îmbunătăți accelerat spiritualitatea, pe motiv că nu mai este timp, nu mai există o a doua încercare, o a doua viață, ci doar „viața de apoi”. Deci, o singură întrupare, moartea și apoi trierea în funcție de faptele bune și de cele rele săvârșite – Rai sau Iad –, fiecare dintre destinații având mai multe niveluri: mai „luxoase”, cu cât Cerul în care mergem este mai apropiat de „lăcașul” lui Dumnezeu, sau mai cu penitențe, în acelea mai apropiate de cele opuse, numite și anticăruri.

Cu o așa veste dată de preotul satului meu natal la vârsta conștientizării, am avut două soluții, ambele primejdioase: fie să trăiesc nevrotic, plin de frica Iadului, fie să ignor aproape complet doctrina creștină privind singura întrupare și să fiu ateu. Am pendulat puțin între cele două variante și, neputând trăi fără Dumnezeu, am ales instinctiv calea deja bătătorită de mii de ani a căutării Divinității în Natură, în fiecare ființă, pom, gâză, în fiecare piatră.

Cred și acum cu tărie că, ieșind din stadiul de roboțel modern abrutizat de programul de la 9 la 5, știri și telenovele, sâmbăta la

hipermarket pentru aprovizionarea costisitoare cu E-uri, un concediu cu turma „all inclusive”, fiecare entitate în trup se poate conecta direct, fără intermediari, cu Divinitatea. Sigur că da, avem câteva „rețete” verificate, dar asta nu înseamnă că există dreptul de a-l judeca pe „colegul” nostru de întrupare pentru o variantă sau alta pe care o alege. Nu vreau să fiu lup, dar nici oaie înregimentată cu forța de vreun sacerdot sau guru de cartier.

În prezent, în România se impune cu relativă ușurință următorul Scenariu Divin al existențelor oamenilor. Cel mai pertinent, chiar științific, mod de analiză și prezentare al acestui scenariu este dat de Inforenergetica lui Claudian Dumitriu – școala de spiritualitate românească arată și teoria, și practica elevării spirituale. Nu este singura variantă, însă oferă o doctrină practică, abordabilă pas cu pas, structurată perfect nevoilor discipolului pe fiecare treaptă de creștere. Povestea arată în felul următor:

- Fiecare dintre noi s-a născut ca „scânteiuță divină” cu multe miliarde de ani în urmă.

- Miliarde de ani am învățat teorie, ne-am perfecționat la „școala de devenit oameni”, iar când am absolvit „examenul de întrupare” am intrat în structura fizică și rațională a lui Homo, transformându-l, cel puțin potențial, în „Sapiens”.

- Începem astfel un lung șir de vieți, de întrupări pe această planetă școală, unde există o singură regulă: cu liber arbitru, poți să faci ce vrei cât timp ești în viață, dar plătești pentru faptele, gândurile rele și ești recompensat pentru cele bune.

- Viață după viață, femeie sau bărbat, cerșetor, rege, soldat, sfântă sau târfă, sacerdot sau tâlhar, „bifezi”, punct cu punct, fiecare capitol al Caietului

de Sarcini numit „Mic îndreptar de reîntoarcere în Dumnezeu”.

- Am trăit până acum, fiecare dintre noi, sute de vieți, și vom mai trăi multe altele.

- Avem șansa ca, în oricare dintre întrupări, să ajungem la Final, să ieșim din Roata Samsara (ciclul morților și al renașterilor) și să ne îndumnezeim DIN NOU!

- Această posibilitate o avem doar în trup, pe Pământ.

- Între două întrupări, mergem (împreună cu sufletul nostru) la Școala Cerească. Aceasta poate fi Oxford, Harvard, Sorbona, o școală ajutătoare pentru handicapați, sau o școală de corecție, în funcție de „minunățiile” pe care le-am săvârșit în cea mai recentă viață.

- Entități profesori ne învață, ne ajută să corectăm erorile proprii „opere”, ne meditează, și astfel, sub îndrumare specializată, ne proiectăm singuri *soft*-ul, programul următoarei vieți, cu bune și cu rele, cu suferințe și încercări prestabilite, numite Destin. Proiectul ține cont de nevoia corectării, îndreptării greșelilor săvârșite în întruparea precedentă.

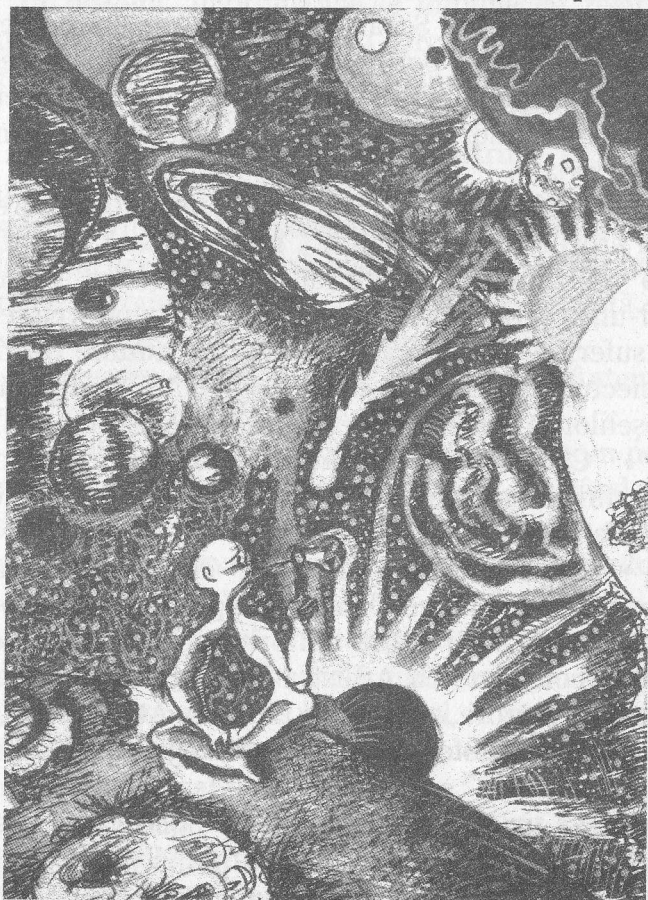
- Când suntem pregătiți, ne întrupăm din nou, unii dintre noi având dreptul de a ne alege părinții, familia în care vom viețui.

- Pe lângă programul de elevare spirituală propriu fiecăruia (conform principiului „după faptă, și răsplată”), unii dintre noi primesc și misiuni personale conforme cu Arhistrategia Divină, devenind unelte, luptători „*en titre*” ai Luminii. Atenție! Având liber arbitru, putem alege și o strategie opusă, cea a Întunericului!

- La un moment dat, nivelul nostru de elevare este atât de înalt încât „ni se spune”: „Ești absolvent, Școala Pământească s-a terminat.”

• Deveniți „titrați”, trecem, nu-i așa, în câmpul muncii, primind sarcini de serviciu în slujba Luminii. După necesitățile Arhistrategiei, ne putem reîntrupa din când în când, având, de data aceasta, doar misiuni clare, legate de restul umanității aflate în curs de elevare la Școala Pământului.

• La finalul finalului, Brahma, Dumnezeu, inspiră și ne întoarcem cu toții Acasă, de unde am pornit cu miliarde de ani în urmă. Sfârșit de poveste!

Marea întrebare este DE CE? De ce tot deranjul, de ce acest joc uneori aparent pervers? S-a plictisit oare Dumnezeu, singur în El Însuși, și a inventat acest sport global cu roboței numiți oameni? Nu! Cred că Dumnezeu elevează și El în mod continuu, iar modalitatea Sa de a o face este similară cu regulile jocului numit „umanitate în elevare spirituală”, și anume să desprindă din El Însuși miliarde de particule, „scânteiuțe” care, fiecare în parte, să meargă să crească, să învețe, să devină perfecte momentan (perfectiunea momentului) și apoi să întrească acel UNU, CENTRU, ESENȚĂ, îmbogățindu-i cunoașterea deja infinită.

Știu că nu multă lume rezonază cu această teorie. Am fost de mii de ani condiționați de religii care mai de care mai restrictive, ce ne-au adus în starea cronică de sclavi nevrotici și nevrednici în fața măreției și atotputerniciei lui Dumnezeu. Modul oficial de adresare al turmei atunci când vorbește cu Dumnezeu sau cu Entitățile Cerești este, în toate religiile moderne, în genunchi, cu fruntea pocnind pardoseala și cu văitături de tip „robul Tău”, „nevrednicul de mine”, „păcătosul păcătoșilor”, „slujitorul”, „sclavul Tău”, „nimicnicia mea”, „pământ sunt și în pământ mă întorc”, „ai milă de mine, păcătosul” etc. Mie toate aceste titulaturi îmi sună ca un program de condiționare de tip „inception”, care, repetat la fiecare rugăciune, să ne încovoie și mai mult, să ne facă și mai triști, mai nevrotici, mai fără speranță.

Sunt convins în felul meu că Dumnezeu nu ne vrea nici în genunchi, nici dependenți, în sevrăj, nici schizofreni. Nu reușim însă nicicum să scăpăm de Arhetipul YAHVEH din Vechiul Testament. Recităm psalmi fără să conștientizăm că promitem să sacrificăm din nou viței pe altare. Recităm psalmi care ne